№ 6. WILNO, 1 LIPCA 1930 R. ROK I.

# WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK.

REDAKCJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza № 22 m. 10.
ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.

Prenumerata roczna 8 zł. Półroczna 4 zł. Cena numeru pojedyńczego 1 zł.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.

L. SUMOROK.

## Prawa rzeczowe w przyszłym Kodeksie Polskim.

Obecnie na terytorjum Polski działa kilka kodeksów cywilnych, nie licząc mnóstwa ustaw, wydanych już w Polsce, jednak noszących cechy odrębności. Niestety, nawet po zjednoczeniu ziem polskich ustawodawstwo nasze cywilne nie mogło być jednolite, musiało ono bowiem liczyć się z odrębnością działających na kilku terenach kodeksów. Idzie więc ono nie w kierunku unifikacji, lecz przeciwnie nadal pogłębia już istniejące różnice. Taki stan musi trwać aż do chwili wydania jednolitego kodeksu cywilnego dla całej Polski. Komisja kodyfikacyjna już oddawna pracuje nad takim jednolitym kodeksem cywilnym, jednak zdaje ona sobie sprawę, że to niełatwe zadanie i że lepiej opóźnić się nieco z wydaniem kodeksu, niż stworzyć dzieło niedoskonałe.

Trudność polega na tem, że ludność przyzwyczaiła się do różnorodności prawodawstwa, wobec czego bez więcej lub mniej gwałtownych wstrząsów nie da się przeprowadzić unifikacji. Wstrząsy te będą silniejsze lub słabsze, w zależności od dziedziny prawa, którą dotknie zmiana. Prawo obligatoryjne da się zunifikować stosunkowo bezboleśnie, stosunki bowiem, które reguluje ta część kodeksu cywilnego, raczej mają charakter ogólniejszy, mniej związany z takiem lub innem ujęciem ustawy; zmianę tę odczuje więcej prawnik, którego obowiązkiem będzie podporządkować dany stosunek życiowy obowiązującym normom prawnym, niż bezpośrednio zainteresowany laik.

Inaczej się ma rzecz z dziedziną prawa familijnego i rzeczowego. Tutaj kardynalnie zmienią się same pojęcia, ulegnie zmianie sama struktura życia. Naprzykład, czy kodeks przyjmie śluby cywilne, czy też nie, czy uzna, że prawo własności powstaje przez umowę lub w inny sposob,—takie zmiany odczuje nietylko prawnik, lecz każdy obywatel, dlatego też naj-

szersze koła są zainteresowane w tem, by te problemy były rozstrzygnięte pomyślnie i by spowodowały jaknajmniejszy wstrząs w poszczególnych dzielnicach.

W niniejszym artykule pozwolę sobie wskazać trudności, dotyczące kodyfikacji cywilnej o prawach rzeczowych.

Jak wiadomo, kodeks Napoleona, działający w b. Kongresówce, stoi na stanowisku, że prawa rzeczowe przenosi umowa (art. 1138 proklamuje zasadę le contract veant le titre), natomiast B. G. B., pod którego panowaniem jest b. dzielnica pruska, stoi na wręcz odmiennem stanowisku. W myśl rygorystycznych i formalnych przepisów tego kodeksu, prawa rzeczowe na nieruchomości przenoszą się tylko zapomocą wpisu w księgach gruntowych; kto jest do nich wpisany — jest właścicielem, chociażby umowy inaczej stanowiły. Kodeksy, obowiązujące w b. dzielnicy austrjackiej i na Kresach zajmują pośrednie stanowisko. Ta olbrzymia rozpiętość stwarza najpoważniejszą trudność w unifikacji. Z jednej strony wszyscy prawie uczeni, w tej liczbie i francuscy, wychowani na zasadach kodeksu Napoleona, uznali wyższość zasady germańskiej—wpisu nad zasadą umowy, z drugiej zaś strony ludność, do której świadomości zmiana ustawy nie może trafić zbyt prędko, będzie cierpiała na tej zmianie i będzie oddana, zwłaszcza w mniej kulturalnych ośrodkach, na pastwę nieuczciwych spekulantów, którzy zechcą wykorzystać tę okoliczność. A jednak nawet tak poważne względy muszą ustąpić przed racją stanu i musimy mieć w dalszej lub bliższej przyszłości jednolity kodeks cywilny, bez niego bowiem zjednoczenie ziem polskich będzie tylko fikcją, bez niego niema unifikacji, przeciwnie, zróżniczkowanie pogłębi się z czasem jeszcze więcej, co niechybnie doprowadzi do, niedających się wprost przewidzieć, fatalnych skutków. My, prawnicy ziem wschodnich, praktycy i teoretycy, musimy zdać sobie sprawę z tego, musimy zrezygnować z patrjotyzmu dzielnicowego i uczynić wysiłek, by przemóc właściwy prawnikowi konserwatyzm, oraz, w miarę sił i możności, szukać wyjścia, któreby najmniej było bolesne nietylko dla ludności, zamieszkującej nasze kresy, lecz dla ludności wszystkich ziem Polski.

Wobec więc konieczności unifikacji i jej trudności, obowiązkiem każdego prawnika polskiego jest poważnie przemyśleć tę kwestję i zabrać głos, by dorzucić swą cegiełkę do budowy silnego swą jednolitością Państwa.

W jakim więc kierunku winna pójść praca kodyfikacji praw rzeczowych? Zdaje mi się, że kwestja ta jeszcze nie jest definitywnie rozstrzygnięta, jednak dla mnie rzeczą bezsporną jest, że pogodzić tak krańcowo odrębnych zasad, jak kodeksowa i B. G. B. nie da się, nie da się taksamo, jak się nie da połączyć ognia i wody, trzeba więc wybrać jeden z panujących u nas systemów i poczynić modyfikacje. Modyfikacje te

nie powinny spaczyć jednak samej zasady, z drugiej strony winny one być tak pomyślane, by odpowiadały najlepiej potrzebom wszystkich ziem polskich. Zadanie niełatwe, lecz praca nad niem wdzięczna i zaszczytna.

Pozatem uważam, że ruchomości stanowią już obecnie tak poważną sumę w ogólnym kapitale narodowym, iż ustaw, normujących prawa rzeczowe, co do ruchomości, nie wolno traktować po macoszemu tembardziej, że ta dziedzina wzrasta wciąż i wzrost ten nie ma granic, w przeciwieństwie do nieruchomości, których wzrost posiada naturalne granice, ziemi bowiem nie przybędzie, może ona jedynie uprzemysłowić się, mogą na niej powstać budynki, jednak rozwój ten jest ściśle ograniczony.

Bardzo ciekawe dane statystyczne, dotyczące wartości ruchomości i nieruchomości we Francji w 1909 roku, podaje Edmund Thèry: wartość ruchomości w miljonach franków złotych stanowiła 153,848; wartość zaś nieruchomości — 133,434. Wartość więc ruchomości przewyższała wartość nieruchomości o 20.414 miljonów złotych franków.

Naturalnie, u nas w Polsce statystyka nie da takiego stosunku, niewątpliwie jednak wartość ruchomości jest olbrzymia i będzie wciąż wzrastała.

Powyższe cyfry i płynące z nich wnioski przekonują, że przyszły kodeks polski winien stworzyć cały szereg norm ogólnych dla ruchomości i nieruchomości i poświęcić specjalnie nieruchomościom tylko tyle artykułów, ile to okaże się niezbędne, ze względu na ekonomiczne różnice tych dwuch kategoryj dóbr, z punktu bowiem jurydycznego — obojętne, jaki jest substrat objektu prawa rzeczowego. Tutaj nasuwają się już poważne trudności przy określeniu, co ma być uważane za prawa rzeczowe na nieruchomościach, tę kwestję bowiem różnie rozstrzygają różne, obowiązujące u nas, kodeksy. Prawodawca może albo teoretycznie wyliczyć wszystkie prawa rzeczowe albo też dać określenie, któreby zawierało elementy tych praw, odróżniające je od innej kategorji praw. Jeden i drugi sposób ma swe dodatnie i ujemne cechy. Jako na dodatnią stronę wyliczenia, można wskazać na to, że przy tym sposobie niema miejsca na wątpliwości. Teoretyk może zarzucić, iż nieprawidłowo dane prawo zostało zaliczone w poczet praw rzeczowych, jednak pozostanie ono rzeczowem, bo tego chciał prawodawca. Ujemna zaś strona polega na tem, że życie idzie naprzód, zjawiają się prawa nowe i przy systemie wyliczenia trzeba szukać analogji dla klasyfikacji tych nowych praw, co dla praktyka jest trudne. Tej ujemnej strony unika się przy szerszem określeniu, jednak skonstruowanie takiego określenia nasuwa poważne trudności, pozatem nowsze prawodawstwa zerwały już z tym systemem.

C. d. n.

# Orzecznictwo cywilne.

*Uprawnienia Gromady stanowej, o ile chodzi o grunta i prawo wspólne, dotychczas niepodzielone, jak wygony, wspólne pastwiska i służebności nie wygasają i po wydaniu rozporządzenia Prezydenta z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 824 art. 2)*

*Mieszkańcy miasteczka nie są osobą identyczną z gminą stanową.*

*Nie ulega kontroli kasacyjnej wniosek sądu, oparty na treści aktu nadawczego, że pastwisko nie wchodzi w skład gruntów, nadanych Gromadzie, a stanowi własność dziedzica, ograniczoną jedynie prawem służebności pastwiska na rzecz gromady.*

Nr. sprawy I. C. 1776/29 r.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu Izby Pierwszej dnia 2 lutego / 4 marca 1930 roku w sprawie Gromady mieszkańców (b. włościan) miasteczka Budsław o uchylenie decyzji Wydziału Hipotecznego rozpoznawał skargę kasacyjną pełnomocnika Gromady b. włościan m. Budsław, na decyzję Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 31 lipca 1929 r.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosów rzeczników stron oraz wniosków Prokuratora

z w a ż y w s z y:

1) że rzecznik Gromady mieszkańców miasteczka Budsław, powołując się na dodatkowy akt nadawczy z dnia 10 września 1897 roku, którego mocą b. włościanom majątku Budsław, między innemi przyznano prawo wspólnego z właścicielem majątku pastwiska na przestrzeni 33,90 dzies., o czem uczyniona jest wzmianka w dziale I księgi hipotecznej majątku Budsław Nr. hip. 4208, zgłosił do Wydziału Hipotecznego wniosek Nr. 3 o przepisanie w dziale II księgi tytułu własności do powyższego pastwiska na mieszkańców miast. Budsław wspólnie w właścicielem majątku;

2) że Wydział Hipoteczny decyzją z dnia 17 kwietnia 1928 roku zatwierdzenia rzeczonemu wnioskowi odmówił, a Sąd Apelacyjny skargę Gromady b. włościan m. Budsław pozostawił bez uwzględnienia: po pierwsze dlatego, iż wniosek pod względem formalnym jest zbyt ogólnikowy, gdyż przyznanie na rzecz mieszkańców miasta Budsław przywileju pasania bydła na przestrzeni 33,90 dziesięcin sprowadziłoby się ku temu, że każda osoba chwilowo nawet zamieszkująca w miasteczku miałaby prawo pasania bydła na wzmiankowanem terytorjum i powtóre ponieważ Gromada z mocy powołanego dodatkowego aktu nadawczego uzyskała jedynie prawo wspólnego pastwiska na gruncie, należącym do właściciela majątku, a tego rodzaju przywilej, ograniczający prawo własności właściciela

majątku, nie może być uważany za prawo wspólnej własności do pastwiska;

3) że w kasacji rzecznik Gromady zarzuca, iż przesłanka pierwsza Sądu stanowi obrazę art. 20 Ust. Hip., gdyż Sąd mocen był z urzędu niedokładności, dostrzeżone w zaprojektowanej treści wniosku, sprostować, a druga przesłanka jest mylną wykładnią treści aktu nadawczego, gdyż wspólne pastwisko stanowi wspólną własność włościan i właściciela majątku, odmienny zaś wniosek nie jest zgodny z art. 49 rozporządzenia Prezydenta z dnia 1-go lutego 1927 roku (D. U. poz. 75) i obraża także art. 711 U. P. C. zwłaszcza, iż Sąd pominął orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej w Wilnie z dnia 26 października 1927 roku;

4) że zarzuty te nie są usprawiedliwione, skoro osobą uprawnioną z mocy aktu nadawczego jest Gromada włościan m. Budsław, a uprawnienia Gromady stanowej, o ile chodzi o grunta i prawa wspólne, dotychczas niepodzielone, jak wygony, wspólne pastwiska i służebności, nie wygasły i po wydaniu rozporządzenia Prezydenta z dnia 14 października 1927 roku w przedmiocie uchylenia odrębności stanowych (D. U. Nr. 92 poz. 824 art. 2) i skoro wniosek Nr. 3 zgłoszony został w imieniu mieszkańców miasteczka Budsław, miał Sąd w art. 20 Ust. Hip. należytą podstawę do odrzucenia wniosku o przepisanie tytułu własności na rzecz osób nieuprawnionych, mocen był również bez obrazy art. 49 rozporządzenia Prezydenta z dnia 1 lutego 1927 roku i art. 711 U. P. C. poza kontrolą kasacyjną, z treści aktu nadawczego wyprowadzić wniosek, iż pastwisko nie wchodzi w skład gruntów Gromadzie nadanych, lecz stanowi własność dziedzica, ograniczoną jedynie zastrzeżonem na rzecz Gromady prawem służebności pastwiska, a powołane w kasacji orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej, mające, zdaniem skarżącej, istotne w omawianej kwestji znaczenie, w aktach sprawy wcale nie figuruje.

Z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

---

## Przegląd ustawodawstwa

Dz. U. Rz. P. Nr. 37 poz. 311. Rozporządzenie Rady Ministrów z 11 kwietnia 1930 r. o zmianie granic województw Nowogródzkiego i Wileńskiego.

Dz. U. Rz. P. Nr. 38 poz. 334. Rozporządzenie Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dn. 5 maja 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu ustawy o scalaniu gruntów.

Rozporządzenie to wnosi drobne zmiany co do terminów opłat za prace techniczne.

Dz. U. Rz. P. Nr. 39 poz. 349. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach świadków, biegłych i tłumaczów w sprawach karnych.

Dz. U. Rz. P. Nr. 42 poz. 365. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6 maja 1930 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Koniawo w powiecie Wileńsko-Trockim, województwie Wileńskiem.

---

# KRONIKA.

**Prezydent Rzeczypospolitej w Sądzie Wileńskim.** Jak wiadomo czytelnikom naszym z prasy codziennej, Pan Prezydent Rzeczypospolitej zaszczycił swoją obecnością akademję, urządzoną przez sądownictwo, prokuraturę i adwokaturę w dniu 20 czerwca b. r. w gmachu Sądów. Prezes Bzowski w swojem przemówieniu zobrazował stan sądownictwa na Wileńszczyźnie, Prokurator Przyłuski — prokuratury, Dziekan Rady Adwokackiej Strumiłło—adwokatury. Podczas całej uroczystości panował nastrój podniosły i prawdziwie serdeczny.

**Z Towarzystwa Prawniczego im. I. Daniłowicza.** Dnia 28 maja odbył się w Towarzystwie prawniczem im. I. Daniłowicza w Wilnie odczyt Prof. Fryderyka Zolla (z Krakowa) o ewolucji, którą przechodziło prawo pracy. Prelegent zaznaczył, że w tej dziedzinie prawo nowoczesne odbiegło znacznie dalej od wzorów rzymskich, niż w innych dziedzinach prawa prywatnego.

W Rzymie pracę zależną spełniali przeważnie niewolnicy, którzy spełniali tam nietylko nieukwalifikowaną pracę fizyczną, ale także pracę umysłową, wymagającą zarówno specjalnych kwalifikacyj jak i zaufania, np. pracę kierownika przedsiębiorstwa handlowego czy przemysłowego i t. d. Natomiast umowa o pracę zależną człowieka wolnego, locatio conductio operarum, była bez porównania rzadszą, a traktowała ona pracę jako towar; stąd przy umowie takiej miały w drodze analogji zastosowanie postanowienia, dotyczące kontraktu kupna—sprzedaży.

Pomimo recepcji prawa rzymskiego w przeważnej części Europy Zachodniej na przełomie wieków średnich i czasów nowożytnych, praca zależna szerokich mas ludności unormowaną była nie przez rzymską locatio conductio operarum, lecz przez ustawy cechowe, prawa panów patrymonialnych i t. d. Gdy w toku XIX wieku te szczątki instytucyj stanowych zostały zniesione i gdy na ich miejsce wszelka umowa o pracę zależną poddana została romanistycznym przepisom locationis

conductionis operarum, ujemne skutki pojmowania pracy ludzkiej jako towaru wystąpiły gwałtownie, wywołując silną reakcję. Wyrazem tej reakcji były umowy, które zawierały niektóre instytucje ze swymi ukwalifikowanymi urzędnikami prywatnymi; w umowach tych urzędnik prywatny zobowiązywał się do wieczności względem swego chlebodawcy, do zachowania tajemnicy zawodowej i t. d.; z drugiej znowu strony pracodawca zobowiązywał się nie oddalać urzędnika prywatnego poza wypadkami, wyraźnie w umowie przewidzianemi (przekroczenie służbowe, zwinięcie przedsiębiorstwa i t. d.) oraz wypłacać po wysłużeniu przez niego pewnej ilości lat emeryturę jemu, ewentualnie pozostałej po nim rodzinie. Przy takiej umowie z jednej strony występuje dążność, aby zapewnić warunki odpowiedniej egzystencji pracownikowi i jego rodzinie: z drugiej strony tego rodzaju stosunek pracy, oparty na obowiązku pracownika do wieczności, staje się czynnikiem organizacyjnym w życiu gospodarczem, czego nie miała rzymska locatio conductio operarum.

Podobne dążności do zabezpieczenia pracownika i do wyzwolenia pracy z pod prawideł podaży i popytu występują również w nowoczesnem ustawodawstwie, dotyczącem kontraktu pracy.

*F. B.*

---

# Z BIBLJOGRAFJI.

*Dr. Aleksander Raczyński.* **Polskie prawo pracy.** Warszawa 1930 str. XX+463. W przedmowie autor zaznacza, że zadaniem książki jest wyłącznie *wprowadzenie* w naukę prawa pracy, że jest ona rodzajem elementarza w tej dziedzinie dla studentów i zawodowych prawników. Stawiając tak skromne zadania i nie przyrzekając sięgnąć wgłąb przedmiotu, autor wywiązał się z niego znakomicie. Wykład przeprowadzony jest w sposób przejrzysty i materjał ujęty w uzasadniony w rozdziale pierwszym system. Mianowicie, autor dzieli prawo pracy na indywidualne i zbiorowe i poprzedza je ogólną częścią o genezie, źródłach i przedmiotach prawa pracy. Nie przeładowując materjału cytatami z obcych ustawodawstw, dr. Raczyński nie pozostawił bez uwzględnienia tych ustaw zagranicznych, które wpłynęły na treść ustaw polskich bądź tych instytucyj prawa zagranicznego, które wyjaśniają poszczególne zagadnienia prawa pracy, jak również zaznajomił czytelnika ze stanem ochrony pracowników w poszczególnych krajach. Wszystko to sprawia, że książka poświęcona polskiemu prawu owiana jest szerszym poglądem na przedmiot, aczkolwiek trzyma się ściśle zapowiedzianego zakresu.

# Przegląd czasopism.

**Gazeta Sądowa Warszawska Nr. 16.** Zawiera w rubryce „różne wiadomości“ notatkę o założeniu w Wiedniu pisma „Notwehr“, poświęconego obronie praw mężczyzny. Redakcja wychodzi z założenia, że prawodawstwa cywilne, wobec dawnego upośledzenia kobiet, wszystkie ciężary wkładają na mężczyzn. Dziś, gdy kobieta uzyskała równouprawnienie gospodarcze i prawne, przepisy kodeksów cywilnych stały się przywilejami dla kobiety.

W związku z akcją, rozpoczętą przez cytowane pismo, powstał w Wiedniu związek światowy praw mężczyzny „Aequitas“.

**Nr. 17.** Prof. Dr. Roman Longchamps de Berier. *Na marginesie projektu ustawy o ochronie drobnych dzierżawców.* Autor analizuje z punktu widzenia prawnego, a raczej, jak się sam wyraża, pod względem techniki ustawodawczej, powołany projekt, który został już uchwalony przez Sejm.

Przytaczając na wstępie, że ochrona drobnych dzierżawców nie jest dotychczas jednolicie skodyfikowana i że ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. nie uchyliła poprzednich ustaw, pozatem posiada dwie krótkie nowele z 24/II 28 r. i 9/II 29 r., autor uważa, iż chęć zastąpienia dotychczasowych ustaw jedną ustawą, obejmującą całokształt zagadnienia, należy powitać z uznaniem. W dolnych swych wywodach, po szczegółowej i rzeczowej analizie kolejno wszystkich 19 artykułów projektu, prof. Longchamps de Berier przychodzi do wniosku, iż redaktorowie projektu nietrafnie, z punktu widzenia kodyfikacyjnego, rozstrzygnęli zamierzone zadanie, bowiem 11 artykułów tego projektu posiada liczne wady kodyfikacyjne.

Prof. Stefan Glaser. *„Obowiązek zeznawania świadków w k. p. k. (Art. 106 i 118 k. p. k.).*

Autor w nader interesującym artykule krytykuje zasady, przyjęte w k. p. k. co do rozciągłości obowiązku zeznawania. Przytaczając stanowisko różnych kodeksów, co do tej kwestji, prof. Glazer przychodzi do wniosku, iż bezwzględny wymóg składania zeznań jest niesłuszny, może bowiem zajść kolizja między ustawowym obowiązkiem i nakazami natury moralnej, naprzykład danem słowem honoru. Pozatem ustawa, sankcjonując taki bezwzględny obowiązek, nie może liczyć na to, by był on normalnie wykonywany, co rodzi poważne niebezpieczeństwo dla wymiaru sprawiedliwości, oraz pośrednio przyczynia się do mnożenia takich nagannych czynów, bowiem ustawa winna liczyć sie z przeciętnym człowiekiem, a nie bohaterem, który pomimo wszystko będzie wykonywał nałożony przez ustawę na niego obowiązek. Prof. Glazer uważa za słuszną zasadę zezwolenia na odmówienie odpowiedzi na poszczególne pytania, w razie gdyby ta odpowiedź mogła narazić zeznającego, lub osobę mu bliską na odpowiedzialność karną,

hańbę lub bezpośrednią i znaczną szkodę materjalną. Wskazanem byłoby złagodzenie tej zasady po myśli § 71 projektu niemieckiej ustawy postępowania karnego z 1920 r. oraz ustawy austrjackiej przez zobowiązanie do zeznawania nawet w przypadku niebezpieczeństwa odpowiedzialności karnej, hańby i szkody materjalnej, w wypadku, gdy wydaje się to koniecznem, a więc w wypadkach ciężkich przestępstw, gdy świadek przedstawia szczególnie ważny środek dowodowy, którego pominięcie utrudniałoby lub uniemożliwiałoby uzyskanie dowodu. W wyniku swych rozważań prof. Glazer przychodzi do wniosku, że art. 106 k. p. k. winien ulec uzupełnieniom w sensie przytoczonych zasad.

Pozatem autor rozważa postanowienia art. 118 k. p. k., stojącego na stanowisku kumulacji kary i stosowania srodków przymusowych w razie odmowy złożenia zeznania, uważając taką kumulację za niesłuszną, oraz za wręcz niedopuszczalne ze względów zarówno teoretycznych, jak i praktycznych złamanie przez art 118 zasady ne bis in idem. Za najsłuszniejsze rozstrzygnięcie kwestji autor uważa skreślenie § 1 art. 118 k. p. k.

**Nr. 23.** A. Mogilnicki. *Granice wykładni prawa.* Autor podkreśla ujemne zjawisko, polegające na dowolnej, zbyt szerokiej interpretacji ustaw, które się częstokroć pogłębia tem, iż interpretacja taka bywa podyktowana względami ubocznemi. Wskazuje to, zdaniem autora, na obniżenie się poczucia prawa i na to, że interpretacja chodzi zupełnie dla niej niewłaściwemi drogami. Autor uważa, że granicą interpretacji winny być: wyraźna wola ustawodawcy, której nie wolno przeistaczać i naciągać ze względu na daną sprawę, że przytem interpretator powinien być zgodny z sumieniem i nie kierować się żadnemi względami ubocznemi.

**Gazeta Administracji i Policji Państwowej Nr. 7.** Michał K. Pawlikowski. *„Problem doboru sił urzędniczych"*. Autor, zgadzając się w zasadzie z tezą p. M. Szerera w referacie „Wartość przygotowania prawniczego urzędników" (Gaz. Adm. i P. P. N. 21/24 r.) rozwiewa obawy autora, co do ujemnych stron prawniczego wykształcenia urzędników oraz uważa że o takiem prawniczem wykształceniu nie decyduje wyłącznie dyplom fakultetu jurydycznego, gdyż dobrym prawnikiem jest ten, co umie myśleć kategorjami prawnemi. Pozatem p. Pawlikowski uważa, że temat, poruszony przez p. Szerera, wysuwa szersze zagadnienia, mianowicie, jakim winien być urzędnik i w toku swego interesującego artykułu omawia i uzasadnia swój na tę kwestję pogląd.

Poruszanie na łamach tak poważnego pisma, jakiem jest Gazeta Administracji i Policji Państwowej i to przez dwóch tak wybitnych znawców w dziedzinie administracji, tematu o prawniczem wykształceniu urzędników administracyjnych,

należy powitać z wielkiem uznaniem, dotychczas bowiem ta kwestja była traktowana po macoszemu, a w praktyce w bardzo poważnych urzędach nie było zupełnie osób, posiadających wykształcenie prawnicze.

---

# WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego.

*Na dzień 2 lipca 1930 r. o godz. 10 rano.*

## SPRAWY

| Nr. porz. | Nr. spr. | |
|---|---|---|
| 1. | 554/30 | Michała Krysiuka p-ko Helenie i Maksymowi Krysiukom o prawo własności do ziemi.<br>Referent: Sędzia W. Kondratowicz. |
| 2. | 537/30 | Olgi Kuckowej z Heleną Danielewiczową i in. o prawo własności do spadku.<br>Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 3. | 445/30 | Emiljana Juchniuka z Anną Kuchnowiec i in. o przyznanie prawa własności do ziemi.<br>Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 4. | 448/30 | Skarbu Państwa z Mordką Szapiro o eksmisję.<br>Referent: Sędzia W. Kondratowicz. |
| 5. | 460/30 | Dyonizego Męczyńskiego p-ko Anastazji Męczyńskiej o unieważnienie prywatnego testamentu.<br>Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 6. | 555/30 | Emeljana Dodaruka z Anną Dodaruk o alimenty.<br>Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 7. | 431/30 | Sergjusza Artemuka i in. z Własem Supruniukiem o przyznanie prawa własności do ziemi.<br>Referent: Sędzia W. Kondratowicz. |
| 8. | 449/30 | Łukasza Kudryka z Zofją Lipińską o ziemię.<br>Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 9. | 478/30 | Stanisława Pleskacewicza p-ko Józefowi Korszunowi o unieważnienie aktu darowizny.<br>Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 10. | 556/30 | Prokopa Oksenczuka p-ko Kazimierzowi Sawickiemu o 350 zł.<br>Referent: Sędzia W. Kondratowicz. |
| 11. | 457/30 | Juljana Komarowskiego p-ko Jakóbowi Kirszenbaumowi o komorne i eksmisję.<br>Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 12. | 459/30 | Piotra Szczasnego p-ko Szmerkowi Rotwardowi i in. o 332 zł.<br>Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 13. | 479/30 | Grzegorza Ralukowicza p-ko Emeljanowi Szulgiczowi i in. o przyznanie prawa własności do ziemi.<br>Referent: Sędzia W. Kondratowicz. |
| 14. | 553/30 | Ottokara Kowarzyka z Janem Karpowcem o przywr. zakłóconego posiadania.<br>Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 15. | 458/30 | Adama Leńca z Emilją Cielakową o przyznanie prawa własności do spadku.<br>Referent: Sędzia S. Suryn. |

*Na dzień 23 lipca 1930 r. o g. 10 rano.*

| Nr. porz. | Nr sprz. | SPRAWA |
|---|---|---|
| 1. | 671/30 | Wiktora Charewicza z Heleną Szukiewicz o 100 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski. |
| 2. | 646/30 | Bera Bezdzieżskiego p-ko Simsze i Ruchli Szwarcom o eksmisję. Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 3. | 910/30 | Matrony Skołda z Parfenjuszem Szejdą o przyznanie prawa własności. Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 4. | 729/30 | Magistratu m. Wilna z Antonim Bukowskim o 910 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski. |
| 5. | 647/30 | Jana Djaczuka p-ko Antoniemu Maksymczukowi i in. o ziemię. Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 6. | 679/30 | Ignacego Kondratowicza z Piotrem Józefowiczem o unieważnienie aktu kupna-sprzedaży. Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 7. | 639/30 | Heleny Lisicy—kuratorki nad. maj. nieob. Sztyńków p-ko Andrzejowi Szymczykowi o eksmisję z ziemi. Referent: Sędzia A. Stanisławski. |
| 8. | 674/30 | Anny i Paraskiewy Matiaszek p-ko Jewdokji Łazarek o ziemię. Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 9. | 897/30 | Piotra Józefowicza z Ignacym Kondratowiczem i in. o prawo własności do ziemi. Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 10. | 557/30 | Antoniego Michnowicza z Bronisławem Krawczyńskim o 1,000 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski. |
| 11. | 648/30 | Łarjona Kłymiuka z Glikierją Kłymiukową i in. o ziemię spadkową. Referent: Sędzia T. Mierzyński. |
| 12. | 888/30 | Dymitra Werguna z Pawłem Nowosadem o prawo wspólnej własności. Referent: Sędzia S. Suryn. |
| 13. | 668/30 | Hermana i Emanuela Runge p-ko Jakóbowi Wyrwickiemu o usunięcie przybudówki domu. Referent: Sędzia A. Stanisławski. |
| 14. | 673/30 | Elżbiety Kiszulko z Olgę Małasz o spadek. Referenf: Sędzia T. Mierzyński. |
| 15. | 943/30 | Wincentego i Marji Downarów z Józefą Galant i in. o przyznanie prawa do majętności spadkowej. Referent: Sędzia S. Suryn. |

# OGŁOSZENIE.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji:

**na dzień 15 października 1930 roku**

1. Kolonja Sangiełowszczyzna, w gm. solecznickiej, pow. wileńsko-trockiego, powierzchni 19,65 dzies., należąca do Jadwigi Haniewiczowej, Olimpji Lutowiczowej, Aleksandra Haniewicza, Heleny Monkiewiczowej, Wandy Wojniuszowej, Bronisławy Fiedorowiczowej, Władysławy Haniewiczówny i Ireny Haniewiczówny wspólnie. Nr. hip. 12198.

2. Nieruch. wieczysto-dzierżawna w m. Święcianach, przy ul. Łyntupskiej pod NrNr. 30, 30-a, 32, 32-a, 32-b, powierzchni 11482 mtr. kw., należąca wspólnie w częściach równych do Josela i Basi Swirskich. Nr. hip. 13122.
3. Osady w uroczyskach Prudziec i Małoszówka, pochodzące z zaść. Szczaroczycha w gm. chocieńczyckiej, pow. wilejskim, należące: osada Nr. 1 powierzchni 15,5 dzies. do Szymona Pinczuka, osada Nr. 3 powierzchni 7 3/4 dzies. należąca do Piotra Kamińskiego, osada Nr. 2 powierzchni 7 3/4 do Darji Kamińskiej. Nr. hip. 13070.
4. Działka nadziałowa w 61 sznurach w zaść. Rengiliszki, w gm. jodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 6 ha 3773 mtr. kw., nabyta przez Adolfa i Juljana Oleszkiewiczów od Łukierji Puszkarowej, Artemjusza Puszkarowa, Szymona Puszkarowa i Iłarjona Puszkarowa. Nr. hip. 13071.
5. Parcela Nr. 1 z dóbr Merecz. Michnowski w urocz. Wielki Las w gm. turgielskiej, pow. wileńsko-trockiego, powierzchni 19 dzies. 1560 sąż. kw. należąca do Jerzego Kozłowskiego. Nr. hip. 13073.
6. Zaść. Zalipki, w gm. worniańskiej, pow. wileńsko-trockiego, pochodzący z folw. Węgieliszki, powierzchni 20 dzies., należący do Zygmunta Sztury. Nr. hip. 13074.
7. Parcela Nr. 38 z dóbr Helenowo, w gm. nowopohoskiej, pow. brasławskim, powierzchni 17 dzies. 1146 sąż. kw., należąca do Jewsignieja Maślakowa. Nr. hip: 13075.
8. Parcela Nr. 12 z folw. Prudniki i Jamki, pochodzących z dóbr Łuczaj, w gm. łuczajskiej, pow. postawskim, powierzchni 38 dzies. 2214 sąż. kw., należąca do Konrada Leoszko. Nr. hip. 13076.
9. Nieruchomość w m. Wilnie, przy ul. Wiłkomierskiej pod Nr. 92-b, powierzchni według aktu 107 sąż. kw., a według planu 518,15 mtr. kw., nabyta przez Wincentego Karpowicza od Jakóba Kulewicza Nr. hip. 13081
10. Nieruchomość w m-ku Ejszyszkach przy Rynku pod Nr. 27 powierzchni 1168,7 mtr. kw., nabyta przez Lejzera Jurkańskiego od Lejby Tawszuńskiego. Nr. hip. 13087.
11. Nieruchomość w m. Wilnie, przy ul. Chełmskiej pod Nr. 76, powierzchni 1314,40 mtr. kw., z których odpada 287 mtr. kw. na poszerzenie ulicy Chełmskiej, nabyta przez Jana Sosnowskiego od zakonu Ojców Bonifratrów w Krakowie Nr. hip. 13088.
12. Nieruch. mieście Smorgoniach, przy ul II Rynkowej pod Nr. 16 powierzchni 35,25 mtr. kw., należąca do Jewzora Zyskowicza Nr. hip. 13092.
13. Dwie parcele NrNr. 14 i 15 z maj. Stojki, w gm. drujskiej, pow. brasławskim powierzchni 30 dzies. 1730 sąż. kw., należące do Michała Czerkowskiego Nr. hip. 13099.
14. Parcela Nr. 10 z folw. Ikaźń i parcela Nr. 5 z urocz. Prudy w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim. powierzchni 28 dzies. 504 sąż. kw., należąca do Prokopa Ławrenowa. Nr. hip. 13100.
15. Parcela Nr. 1 z folw. Zapolszczyzna, gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim powierzchni 23 dzies. 2169 sąż. kw., należąca do Łarjona Iwanowa Nr. hip. 13101.
16. Parcela Nr. 8 z folw. Prudniki i Jamki w gm. łuczajskiej, pow. postawskim powierzchni 31 dzies. 442 sąż. kw., należąca do Jana Tanana. Nr. hip. 13102.
17. Parcele NrNr. 24 i 25 z folw. Prudniki i Jamki w gm. łuczajskiej, pow. postawskim powierzchni 51 dzies. 1590 sąż. kw., należące do Andrzeja Hołowko. Nr. hip. 13103.
18. Parcela Nr. 10 z maj. Stefanpol w gm. mikołajewskiej, pow. dziśnieńskim powierzchni 23 dzies. 1896 sąż. kw., należąca do Stefana Tararaka. Nr. hip. 13104.
19. Parcela Nr. 9 z maj. Olesin w gm. worniańskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 25 dzies. 1680 sąż. kw., należąca do Franciszka Biedunkowicza Nr. hip. 13105.
20. Kolonja Giedrojcie-Okmiana Nr. 5 w gm. podbrzeskiej, pow. wileńsko-trockim powierzchni 33 dzies. 1224 sąż. kw., należąca do Jana Poźniakowa. Nr. hip. 13109.

21. Kolonja Morawszczyzna NrNr. 4 i 5 w gm. hruzdowskiej, pow. postawskim, powierzchni 40 dzies. 1464 sąż. kw., należąca do Liforego Sokołowa. Nr. hip. 13110.
22. Kolonja Uźmiony Nr. 30 w gm. leonpolskiej, pow. brasławskim, powierzchni 21 dzies. 648 sąż. kw., należąca do Jana Kisiela Nr. hip. 13111.
23. Kolonja Ikaźń i Prud NrNr. 4 i 6-a w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim powierzchni 28 dzies. 1656 sąż. kw., należąca do Jana Suchowa Nr. hip. 13112.
24. Kolonja Sporuny NrNr. 3 i 5 w gm. Jody, pow. brasławskim powierzchni 31 dzies. 120 sąż. kw., należąca do Awerjana Szpaka Nr. hip. 13114.
25. Kolonja Bohdaniszki Nr. 20 w gm. worniańskiej pow. wileńsko-trockim, powierzchni 32 dzies. 937 sąż. kw. należąca do Józefa Wojnickiego. Nr. hip. 13115.
26. Kolonja Trokieniki Nr. 11 w gm. worniańskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 22 dzies. 1920 sąż. kw., należąca do Jana Koźlonka. Nr. hip. 13116.
27. Nieruchomość w m. Wilnie przy zbiegu ulic Sołtańskiej i Szeszkińskiej pod NrNr. 21 i 1 powierzchni 2714,50 mtr. kw., należąca do Michała Połońskiego. Nr. hip. 13117.
28. Parcela ze składu majątku Jadwisin vel Kołodzino przy wsi Nosiłowo, w gm. lebiedziewskiej, pow. mołodeczańskim, powierzchni 7 dzies. 1419 sąż. kw. należąca do Ignacego Kononowicza Nr. hip. 13121.
29. Nieruchomość w m. Smorgoniach przy ul. 3 Maja pod Nr. 9 powierzchni 456,48 mtr. kw. nabyta przez Jochela Wołyńskiego od Raszy Gurwiczowej. Nr. hip. 13124.
30. Folw. Małość I, w gm. prozorockiej, w pow. dziśnieńskim, powierzchni 125 dzies. 1800 sąż. kw., należący do Bazylego Ankudy. Nr. hip. 13125.
31. Kolonja Ikaźń Nr. 16 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim powierzchni 26 dzies. 192 sąż. kw. należąca do Awksientja Karpowa. Nr. hip. 13126.
32. Zaść. Podlipki, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim powierzchni 28 dzies. 614 sąż. kw., należący do Kaliny Łobanowskiego. Nr. hip. 13127.
33. Kolonja Zapolszczyzna Nr. 3 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 19 dzies. 1260 sąż. kw. należąca do Denisa Aleksiejewa Nr. hip. 13128.
34. Osada włościańska nadziałowa w 35 sznurach we wsi Werebje, w gm. żukojńskiej, pow. święciańskim, powierzchni 5,5 dzies. nabyta przez Joachima Gutowicza od Wiktora Kuźmika. Nr. hip. 13129.
35. Osada włościańska nadziałowa w 21 sznurach w zaść. Borejszycha w gm. żukojńskiej, w pow. święciańskim, powierzchni 2$^1/_4$ dzies., nabyta przez Juljana Moroza od Wincentego Moroza. Nr. hip. 13130.
36. Kolonja Ikaźń i Prud NrNr. 3-a, 9 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 27 dzies. 1032 sąż. kw., należąca do Merkurego Siemionowa. Nr. hip. 13131.
37. Parcela Nr. 4 z maj. Leonkowicze, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 20 dzies. 576 sąż. kw. należąca do Markieło Wasiljawa. Nr. hip. 13135.
38. Parcela Nr. 10 z maj. Leonkowicze, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 18 dzies. 1392 sąż. kw., należąca do Iwlja Markowa. Nr. hip. 13136.
39. Kolonja Sieliszczee Nr. 39 w gm. miorskiej, pow. brasławskim powierzchni 20 dzies. 1104 sąż. kw., należąca do Bazylego Nazarewa. Nr. hip. 13137.
40. Osada włościańska nadziałowa w 6 sznurach, we wsi Utkany Nr. 4 w gm. dziewieniskiej, pow. oszmiańskim, powierzchni 4,5 dzies., należąca do Wincentego Grydzia Nr. hip. 13152.

41. Nieruch. w m-ku Niemenczyn, w pow. wileńsko-trockim, przy ul. Święciańskiej i Szkolnej pod Nr. 2, powierzchni 3 dzies. 158 sąż. kw. z prawem korzystania z innymi mieszkańcami m. Niemenczyn z ogólnego pastwistka o obszarze 13,37 dzies. i z nieużytków 6,11 dzies., należąca do Aleksandra Michałowskiego Nr. hip. 13155.
42. Maj. Woksa, w gm. michałowskiej, pow. święciańskim, powierzchni 298,98 dzies., należący do Polskiej Macierzy Szkolnej ziem Wschodnich Nr. hip. 13158.
43. Zaśc. Łachmanka vel Diktówka, w gm. rzeszańskiej, pow. wileńsko-trockim powierzchni 24 dzies. 7479 sąż. kw., należący do Aleksandra Bożerjanowa Nr. hip. 13159.
44. Maj. Ruteliszki w gm. solskiej, pow. oszmiańskim powierzchni 133 ha 1925 mtr. kw., należący do Bolesława Rab-Bokszczanina. Nr. hip. 13160.
45. Nieruch. w m. Brasławiu przy ul. Piłsudskiego i 3 Maja pod Nr. 113-2, powierzchni w/g aktu 291 mtr kw., a w/g planu 412 mtr. kw. nabyty przez Kasę Stefczyka Spółdzielnię z nieograniczoną odpowiedzialnością w Brasławiu od Włościańskiej Gromady Plebańskiej Nr. hip. 13167.
46. Przestrzeń leśna w folwarku Kobrowce, w gm. ostryńskiej, pow. szczuczyńskim, powierzchni 12 ha 9996 mtr. kw., przejęta na własność Państwa Polskiego od Jana Żeleźniakowa. Nr. hip. 6083.
47. Kolonja Mazurowszczyzna Nr. 2 w gm. brasławskiej, pow. brasławskim powierzchni 21 dzies. 288 sąż. kw., należąca do Filipa Gorbunowa. Nr. hip. 13191.
48. Nieruch. w m. Wilnie przy ul. Góra Bouffałowa pod Nr. 5 i zaułku Portowym pod Nr. 12 powierzchni 443,09 sąż. kw. czyli 2017 mtr. kw., nabyta przez Zenona Łukaszewicza od Sobiesława-Piotra Żyźniewskiego. Nr. hip. 13169.
49. Kolonja Bryżynki Nr 11 w gm. leonpolskiej, pow. brasławskim, powierzchni 26 dzies. 1896 sąż. kw., należąca do Józefa Orłowskiego, Nr. hip. 13171.
50. Kolonja Sieliszcze Nr. 40 w gm. Miory, pow. brasławskim, powierzchni 33 dzies. 1896 sąż. kw., należąca do Herasima Sorokina Nr. hip. 13174.
51. Kolonja Rudomino-Lipino Nr.N. 5 i 6 w gm. rudomińskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 20 dzies. 1960 sąż. kw, należąca do Feliksa Borawskiego. Nr. hip. 13175.
52. Folw. Ryszki 1, w gm. leonpolskiej, pow. brasławskim, powierzchni 30 dzies. 1848 sąż. kw., należący do Dominika Molawko. Nr. hip. 13176.
53. Nieruch. w m. Wilnie, w miejscowości Nowy-Świat, przy ul. Nowoświeckiej pod Nr. 6, powierzchni 918,38 mtr. kw., należąca do Emilji Warłamowej. Nr. hip. 13182.
54. Osada nadziałowa we wsi Leśniki pod Nr. 4 w gm. rudomińskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 10 dzies. nabyta przez Heronima Zienkiewicza od Michała Zienkiewicza. Nr. hip. 13183.
55. Osada nadziałowa we wsi Gudakompie pod Nr. 7 w gm. ejszyskiej, pow. lidzkim powierzchni 2 dzies. 735 sąż. kw. z prawem korzystania wspólnie z gospodarzami wsi Gudakompie z pastwiska przy niej, powierzchni 6,6 dzies. i z nieużytków powierzchni 1,89 dzies. nabyta przez Stanisława Woroneckiego od Antoniego Woroneckiego. Nr. hip. 13184,
56. Parcela Nr. 20 z maj. Trokieniki, w gm. worniańskiej, w pow. wileń-trockim powierzchni 20 dzies. 720 sąż. kw., należąca do Heleny Elisiejewowej. Nr. hip. 13187.
57. Parcele Nr.Nr. 18 i 19 z maj. Olesin, w gm. worniańskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 11 dzies. 480 sąż. kw., należące do Stanisława Kozakiewicza. Nr. hip. 13188.
58. Parcela Nr. 6 z maj. Leonkowicze w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 21 dzies. 1392 sąż. kw., należąca do Tomasza Aleksiejewa. Nr. hip. 13189.
59. Parcela Nr. 3 z maj. Giedrojcie-Okmiana w gm. podbrzeskiej, pow.

wileńsko-trockim, powierzchni 27 dzies. 480 sąż. kw., należąca do Firsa Asaczowa. Nr. hip. 13190.

60. Kolonja Prudy w gm. nowopohoskiej, pow. brasławskim, powierzchni 40 dzies. 1056 sąż. kw., należąca do Darji Rabizowej. Nr. hip. 13192.
61. Folw. Pustoszka, w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 62 dzies. 768 sąż. kw., należący do Teodora Łapkowskiego Nr. hip. 13193.
62. Parcele Nr.Nr. 48, 49, 50 z maj. Giedrojcie-Okmiana w gm. podbrzeskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 64 dzies. 2232 sąż. kw., należące do Jana Łukaszewicza. Nr. hip. 13194.
63. Parcela Nr. 5 z maj. Leonkowicze w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 32 dzies. 1776 sąż. kw., należąca do Grzegorza Iwanowa. Nr. hip. 13195.
64. Kolonja Dokurowszczyzna w gm. kobylnickiej, pow. postawskim powierzchni 49 dzies. 696 sąż. kw., należąca do Longina Szabana. Nr. hip. 13196.
65. Parcela Nr. 2 z maj. Sporuny w gm. jodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 22 dzies. 912 sąż. kw., należąca do Jana II Dementjewa. Nr. hip. 13197.
66. Kolonja we wsi Biłduny gm. niemenczyńskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 54 dzies., należąca do Kazimierza Lutkiewicza. Nr. hip. 13198
67. Kolonja Łuczaj Nr.Nr. 21 i 51 w gm. łuczajskiej, pow. postawskim, powierzchni 25 dzies. 1286 sąż. kw., należąca do Zenobjusza Artemjewa. Nr. hip. 13199.
68. Kolonja Hołubka Nr.Nr. 1, 6 w gm. nowopohoskiej, pow. brasławskim, powierzchni 44 dzies. 2280 sąż. kw., należąca do Jana Bajko. Nr. hip. 13200.
69. Nieruch. w m-ku Niemenczyn przy ul. Święciańskiej pod Nr. gr. 827-a powierzchni 3014 mtr. kw., należąca do Leona Nirke. Nr. hip. 13202.
70. Jezioro Narocz w gminie kobylnickiej, pow. postawskim, powierzchni 8009 ha, przejęte na własność Państwa Polskiego b. państwa rosyjskiego. Nr. hip. 13204.
71. Kolonja włościańska nadzialowa we wsi Padziunach Nr. 917 w gm. niemenczyńskiej, pow. wileńsko-trockim, powierzchni 9 dzies., należąca do Kazimierza Kobelisa. Nr. hip. 13205.
72. Kolonja Leonkowicze Nr. 12 w gm. przebrodzkiej, pow. brasławskim, powierzchni 21 dzies., należąca do Jana Cmokona. Nr. hip. 13208.
73. Kolonja Mozolewszczyzna Nr. 45 w gm. czereskiej, pow. brasławskim, powierzchni 21 dzies. 2256 sąż. kw., należąca do Antoniego Kiryłowa. Nr. hip. 13207.
74. Kolonja Helenowo Nr. 37 w gm. nowopohoskiej, pow. brasławskim, powierzchni 16 dzies. 981 sąż. kw., należąca do Własa Pustynnikowa. Nr. hip. 13209.
75. Nieruch. w m. Wilnie przy zbiegu ulic Krótkiej i Lipowej Nr 5/11, powierzchni 7175,20 mtr. kw., należąca do Aleksandry Archangielskiej. Nr. hip. 13210.
76. Nieruch. w m. Wilnie przy ul. Lubelskiej pod Nr. 3, Suwalskiej pod Nr. 4, składająca się z 2 placów łącznej powierzchni 2560,07 mtr. kw. należąca do Marji-Eleonory Tomkiewiczówny. Nr. hip. 13211.
77. Nieruchomość w m. Mołodecznie przy placu Rynkowym pod Nr. 5, powierzchni 3395 mtr. kw., nabyta przez † Abrama Żodiszskiego od Anny Cukiermann. Nr. hip. 13213.

W oznaczonych terminach osoby interesowane winny zgłosiś swoje prawa do tych nieruchomości w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, gmach Sądu ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ust. hip. z r. 1919.

Pisarz Hipoteczny (—) *L. Sumorok.*

Wilno, dnia 30.VI.1930 r.

# Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

## OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

**O wpisanie na listę adwokatów:**

1) **Oettingen Aleksander** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Grodnie, ul. Grandzicka Nr 4, m. 1 z siedzibą w Grodnie.

2) **Zilberbach Borys** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zamieszkały w Wilnie, ul. Wielka Nr 56, m. 12, z siedzibą w Wilnie.

3) **Rutkiewicz Józef** — aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie, ul. Gimnazjalna Nr 6 m. 15, z siedzibą w Wilnie.

**O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:**

1) **Izraelitówna Helena** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie, ul. W. Pohulanka Nr 17 m. 25, z siedzibą w Wilnie.

2) **Muchanowowa Eugenja** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mickiewicza Nr 35, m. 3, z siedzibą w Wilnie.

3) **Stempelberg Zygmunt** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie ul. Wingry Nr 15, m. 7, z siedzibę w Wilnie.

4) **Srolowicz Benjamin** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie, ul. Piłsudskiego Nr 13 m. 6, z siedzibą w Wilnie.

---



---



---

# Od Administracji.

Przypominamy Prenumeratorom, że czas odnowić prenumeratę na drugie półrocze roku 1930.

Prenumeratorem, którzy nie opłacą prenumeraty do dnia 1 sierpnia b.r. wysyłanie czasopisma zostanie wstrzymane.

---

Do niniejszego numeru załączamy jako dodatek drugi arkusz **Projektu Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zmianach w prawie cywilnem, obowiązującem na Ziemiach Wschodnich.**

---

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.